

Arrest

nr. 306 571 van 15 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders
X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X, op 29 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn en geboren op (...) januari 2012, is volgens haar verklaringen België binnengekomen als begeleide minderjarige op 21 november 2019 samen met haar moeder (B. E. L. D. C.) en haar vader (N. A. D. L. C.).

Op 28 november 2019 dienden verzoeksters ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 ook in haar naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 12 maart 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 24 september 2021 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. 261 103 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 12 januari 2022 diende verzoekster, wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders, een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 6 april 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 19 mei 2022.

1.4. Op 12 augustus 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 16 augustus 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je hebt de Salvadoraanse nationaliteit en bent geboren op (...) januari 2012. Je groeide op in San Salvador (El Salvador). Je hebt je land van herkomst verlaten in november 2019 in het gezelschap van je ouders, B. (...) E. (...) L. (...) D. (...) E. (...) ((...)) en N (...) A. (...) C. (...) D. (...) L. (...) C. (...) (O.V. (...)).

Op 28 november 2019 dienden jouw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 12 maart 2021 een weigeringsbeslissing genomen. Op 15 april 2021 dienden je ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 24 september 2021 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 12 januari 2022 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Je verklaart dat er bendes gewelddadig jullie huis in El Salvador binnen kwamen die ermee dreigden jouw ouders te vermoorden. Je was op dat moment niet thuis en overnachtte bij jouw grootmoeder. Je hebt zelf ook drie keer een schietpartij gezien of gehoord tussen bendeleden en soldaten of tussen bendeleden onderling, één keer in het park, een keer voor de deur van jouw grootmoeder en een keer aan jouw school.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten neer: jouw paspoort, een krantenartikel over de situatie in El Salvador, een psychodiagnostisch verslag en een psychologisch attest.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd je dossier toegewezen aan een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Daarnaast blijkt uit het psychodiagnostisch verslag dat je stressgevoelig bent, moeilijkheden hebt om emoties en gedachten te uiten en soms neigt tot negatieve gedachten door blootstelling aan gewelddadige situaties en de huidige, onzeker situatie in België. Uit dit attest blijkt echter niet dat je niet in staat zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen of dat je niet zou kunnen worden gehoord in het kader van jouw asielprocedure.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, §1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het CGVS dat jouw verzoek om internationale bescherming in wezen uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 28 november 2019 waarvoor de beslissing definitief is. De door jou ingeroepen asielmotieven zijn in wezen identiek aan degene die jouw ouders reeds naar voren hebben gebracht in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Jouw ouders hebben de door jou ingeroepen vrees dat jullie gezin in El Salvador gevaar loopt door de bendes immers zelf al in haar geheel aangehaald. Het

CGVS oordeelde in het eerste verzoek van jouw vader en moeder dat aan deze vrees geen geloof kan worden gehecht aangezien de ingeroepen feiten ongeloofwaardig werden bevonden. Deze beslissing werd bovendien in beroep door de RvV bevestigd, waardoor deze beoordeling vast komt te staan.

Verder verklaarde je dat je tot drie keer toe getuige was van schietpartijen in El Salvador (CGVS, p. 8 en 9). Hoewel dit zonder twijfel een grote indruk op jou gemaakt zal hebben, blijkt uit jouw verklaringen nergens dat jij, jouw familieleden of jouw vrienden persoonlijk betrokken waren bij deze schietpartijen (CGVS, p. 8-9). De schietpartijen vonden namelijk plaats tussen bendes onderling of bendes en soldaten (CGVS, p. 8-9).

Voorts verklaarde je dat je bang bent dat benedeleden je zouden doen verdwijnen als je langs wandelt omdat ze dat vaak doen (CGVS, p. 5), ook jouw moeder haalt diezelfde vrees aan (CGVS, p. 13). Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit louter een blote bewering is, daar de benedeleden jou nooit aangesproken hebben (CGVS, p. 5) en dat uit jouw verklaringen blijkt dat je nooit persoonlijke problemen gekend hebt in El Salvador (CGVS, p. 11). Uit jouw verklaringen kan dan ook niet afgeleid worden dat de benedeleden jou zouden viseren bij terugkeer naar El Salvador.

Ook de stukken die je voorlegt, met name het persartikel over de moorden die in maart 2022 plaatsvonden in El Salvador, schetst de algemene situatie in El Salvador, waarvan het CGVS op de hoogte is. De verwijzing naar algemene informatie volstaat echter niet om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Dit persartikel heeft echter geen betrekking op jouw persoonlijke situatie en kan aan de inhoud van de beslissing niets veranderen.

Ook de overige documenten die je neerlegde kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. Jouw paspoort toont louter jouw identiteit, nationaliteit en herkomst aan, hetgeen hier niet betwist wordt.

Waar jouw moeder nog op algemene wijze een vrees aanhaalt naar aanleiding van de noodtoestand en de veiligheidssituatie in El Salvador (CGVS, p. 13-14) en het door haar neergelegde krantenartikel (groene map: document 2) in verband met het hoge aantal moorden in El Salvador, moet worden opgemerkt dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat jij het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, hetgeen jij en jouw moeder hebben nagelaten te doen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat je louter en alleen op basis van jouw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Je hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats jouw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop jij jou beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en

wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

2.1. Op 12 januari 2024 dient de verzoekende partij een bewijs in van verzending van het verzoekschrift via J-Box op 29 augustus 2022. De zaak wordt in januari 2024 op rol gesteld.

2.2. De verweerder is niet ter terechtzitting verschenen (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de

eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/1, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van “*het belang van het kind*”, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat er bendes in haar huis in El Salvador zijn binnengekomen op gewelddadige wijze en hebben gedreigd haar ouders te vermoorden. Verzoekster zou op dat moment niet thuis zijn geweest. Verzoekster zou zelf ook drie keer een schietpartij gezien of gehoord hebben tussen benedeleden en soldaten of tussen benedeleden onderling. Verzoekster verwijst voorts naar haar jonge leeftijd en haar psychologische kwetsbaarheid. Verder gaat verzoekster in, onder verwijzing naar landeninformatie, op de bijzonder problematische situatie aangaande haar risicoprofiel, zijnde een minderjarig meisje. Verzoekster hekelt daarnaast dat het CGVS vooringenomen is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt aan het verzoekschrift geen bijkomende stavingstukken toe.

3.2.2. Op 3 april 2024 maakt de commissaris-generaal een nota (rechtsplegingsdossier, stuk 11) over aan de Raad waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- COI Focus, “*Salvador. Sécuritaire citoyenne depuis l’état d’urgence*” van 21 december 2023;
- UNCHR, “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekster eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij de artikelen 48/6, 57/1 en 57/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4, kan worden verwezen naar hetgeen werd gesteld onder punt 3.3.2..

De verwijzing naar het proportionaliteitsbeginsel is in deze evenmin dienstig. Het komt het CGVS immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.4. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 261 103 van 24 september 2021 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeksters ouders, hun verzoek om internationale bescherming was op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in verzoeksters naam als vergezellende minderjarige ingediend. Dit omdat zij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in El Salvador niet aannemelijk maakten.

3.3.5. Verzoekster dient op 12 januari 2022 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:*

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3.6. Op 19 mei 2022 wordt verzoekster gehoord op het CGVS. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd je dossier toegewezen aan een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst. Daarnaast blijkt uit het psychodiagnostisch verslag dat je stressgevoelig bent, moeilijkheden hebt om emoties en gedachten te uiten en soms neigt tot negatieve gedachten door blootstelling aan gewelddadige situaties en de huidige, onzekere situatie in België. Uit dit attest blijkt echter niet dat je niet in staat zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen of dat je niet zou kunnen worden gehoord in het kader van jouw asielprocedure. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoekster hekelt in het verzoekschrift vooreerst dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met haar kwetsbaar profiel omwille van haar leeftijd. Verzoekster verwijst naar het feit dat het

CGVS bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moet houden met het hoger belang van het kind. Verzoekster wijst hiertoe nog op artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Belgische Grondwet.

Er wordt opgemerkt dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. Dit is echter niet de bevoegdheid van de commissaris-generaal.

Verder wijst de Raad erop dat blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekster en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze stressgevoelig is, moeilijkheden heeft om emoties en gedachten te uiten en soms neigt tot negatieve gedachten door blootstelling aan gewelddadige situaties in El Salvador en haar huidige onzekere situatie in België. Voorts meent verzoekster dat ze in België over de nodige en ook kwalitatieve psychologische begeleiding beschikt en de psychologische zorg in El Salvador ondermaats is. In het door verzoekster voorgelegde psychodiagnostisch verslag (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 3) en het psychologisch attest (*ibid.*, stuk 4) wordt melding gemaakt van het feit dat verzoekster sinds november 2021 psychologische begeleiding volgt bij de opsteller ervan, waarbij de aanmeldingsvraag de angsten betreft gerelateerd aan haar kindertijd, de stress in haar dagelijks leven en slaapproblemen. De opsteller geeft in het besluit van het verslag aan dat er sprake is van disfunctionele schema's met een verhoogde verwachting van toekomstig gevaar, gecombineerd met een lage verwachting in eigen mogelijkheden om de situatie aan te kunnen wat de neiging geeft om haar aandacht sneller te richten op negatieve of bedreigende stimuli, wat resulteert in vermijdingsgedrag en een verhoogde prikkelbaarheid. De Raad wijst er in dit verband op dat een psycholoog of psychiater vaststellingen kan doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt, dat deze bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk is van de verklaringen van zijn patiënt, maar nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Bovendien blijkt nergens uit dit attest dat verzoeksters problematiek haar zou belemmeren in het uiteenzetten van haar asielmotieven of haar zou verhinderen om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Aldus wordt in het neergelegde attest nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster haar deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar leeftijd, de problematiek van haar ouders, haar kwetsbaar profiel en haar psychologische begeleiding. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op haar verklaringen, laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekster kan te dezen bezwaarlijk volstaan met haar algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar kwetsbaarheid. Er werd rekening gehouden met haar kwetsbaar profiel en verzoekster toont verder niet aan in welk opzicht zij een gegronde vrees voor terugkeer zou hebben of een reëel risico voor ernstige schade omwille van haar psychologische toestand.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze plaatsvond en kunnen geen ernstige medische problemen in hoofde van verzoekster worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond op de zetel van het CGVS, noch haar moeder die achteraf ook kort gehoord werd, enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu geen van hen er aanhaalden dat van verzoekster, al dan niet omwille van haar leeftijd of persoon, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Integendeel geeft de advocaat op het

einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat verzoekster “*alles goed heeft verteld*” (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 11).

Voor zover verzoekster van oordeel is dat er in El Salvador niet de gepaste psychologische begeleiding is, dient te worden gesteld dat er voor personen met medische problemen een aparte procedure bestaat op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, kon de commissaris-generaal op goede gronden vaststellen dat verzoeksters rechten in het kader van haar procedure internationale bescherming werden gerespecteerd alsook dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.3.7. Tijdens het persoonlijk onderhoud verwijst verzoekster naar de problemen die haar ouders hadden met benedeleden en het feit dat zij getuige was van schietpartijen in El Salvador (administratief dossier, NPO p. 8-9), de vrees dat benedeleden haar zouden doen verdwijnen en dat kinderen in het algemeen vaak vermist geraken (*ibid.*, p. 10-11). Tijdens het persoonlijk onderhoud wordt er voorts nog verwezen naar de psychologische begeleiding van verzoekster (*ibid.*, p. 12-14).

In de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

- (i) uit verzoeksters administratief dossier en haar verklaringen blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming in wezen uitsluitend berust op dezelfde gronden als deze die haar ouders hebben aangehaald ter staving van hun verzoek om internationale bescherming van 28 november 2019, waarvan de beslissing definitief is. Verzoeksters ouders hebben immers de vrees aangehaald dat het gezin gevaar loopt door de bendes, dit werd door het CGVS ongeloofwaardig bevonden en deze beslissing werd in beroep bevestigd;
- (ii) uit verzoeksters verklaringen blijkt niet dat verzoekster, haar familieleden of haar vrienden persoonlijk betrokken waren bij de schietpartijen waar verzoekster getuige van zou zijn geweest. De schietpartijen vonden immers plaats tussen benedeleden onderling of benedeleden en soldaten;
- (iii) verzoeksters vrees dat de benedeleden haar zouden doen verdwijnen als ze zou langs wandelen is een blote bewering. Verzoekster werd nooit aangesproken en heeft verklaard nooit problemen te hebben gekend, er blijkt niet dat de benedeleden haar bij een terugkeer zouden viseren;
- (iv) het neergelegde persartikel aangaande de moorden die in maart 2022 plaatsvonden in El Salvador, schetst een algemene situatie in het land waarvan het CGVS op de hoogte is en wat aldus niet volstaat om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken;
- (v) de overige documenten die werden neergelegd kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen;
- (vi) verzoeksters moeders vrees naar aanleiding van de noodtoestand en de veiligheidssituatie en het door haar aangehaalde krantenartikel, betreft een verwijzing naar de algemene situatie die niet volstaat om een persoonlijk risico aan te tonen;
- (vii) bijgevolg heeft verzoekster geen eigen elementen aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen;
- (viii) op basis van de voorliggende landeninformatie niet kon worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet; verzoekster haalde overigens zelf geen vrees aan in dit verband;
- (ix) het gemeenrechtelijk crimineel geweld, waaronder afpersing, kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.8. Na lezing van het administratief dossier dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoekster ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3.8.1. In zoverre verzoekster refereert aan de problemen die haar ouders kenden met bendeleden kan dienstig worden verwezen naar 's Raads arrest nr. 261 103 van 24 september 2021, waar te dezen staat te lezen als volgt:

“6.4. De verzoeken om internationale bescherming houden verband met verzoekers’ beweerde problemen met bendes in El Salvador. Uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat er verschillende goed georganiseerde bendes actief zijn zowel in de steden als in rurale gebieden van El Salvador. De bendes maken zich schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen en diverse (seksuele) geweldplegingen, gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor El Salvador momenteel als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd. Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel zoals burgers die zich tegen bendes verzetten, zoals informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten ((COI Focus Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020, UNHCR, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, March 2016).

Daargelaten de vraag of het verzoek om internationale bescherming verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, stelt de Raad vast, na grondige analyse van het administratief dossier, verzoekers verklaringen in het licht van de beschikbare landeninformatie en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, dat geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen met betrekking tot de beweerde pogingen van bendeleden om tassen met wapens en drugs bij hun thuis te verstoppert. Verzoekers verklaren El Salvador te hebben verlaten omdat zij door bendeleden verplicht werden wapens en drugs bij hen thuis te verstoppert. In de bestreden beslissingen wordt eerst het incident op 2 september 2019, toen twee bendeleden aan derde verzoeker vroegen om een zak wapens thuis te verbergen, in vraag gesteld omdat eerste verzoeker en tweede verzoekster betrekkelijk weinig details kunnen geven over dit incident: “Bovendien blijkt uw eigen kennis over dit beweerde incident zeer beperkt te zijn. Gevraagd of de bendeleden tegen uw neef zouden gezegd hebben wat er in de koffer zat antwoordt u dit niet te weten (CGVS, p.9). Hoewel uw neef expliciet stelt van niet (CGVS A. A., M. A., p.7), weet u niet eens of ze de koffer zouden hebben opengedaan in de aanwezigheid van uw neef (CGVS, p.9). Uw vrouw weet evenmin te zeggen of ze de inhoud van de koffer aan uw neef hebben meegedeeld (CGVS L. De C., B. E., p.7). Ook de kleur van de koffer is u onbekend (CGVS, p.9 & 10). Hoewel uw neef stelt van wel (CGVS A. A., M. A., p.7), weet u ook niet of er getuigen waren van het incident (CGVS, p.10). Uw neef verklaart dat de bendeleden hem zeiden dat ze wisten waar hij woonde (CGVS A. A., M. A., p.6). U weet daarentegen niet te zeggen of de bendeleden hier melding van gemaakt zouden hebben (CGVS, p.11). Uw neef zou klacht zijn gaan indienen bij het parket doch kan u niet met zekerheid zeggen of in de klacht werd opgenomen welke bende hem zou tegengehouden hebben noch of de inhoud van de koffer werd vermeld in de klacht (CGVS, p.10 & 11). Dat u dergelijke zaken, bezwaarlijk details te noemen, niet weet ondergraaft op ernstige wijze het geloof in dit beweerde incident. U en uw neef spreken zich hierover bovendien ook tegen. U verklaart dat uw neef deze bendeleden niet ‘van zien’ kende (CGVS, p.8), hoewel uw neef verklaart dat dat wel het geval was voor één van hen (CGVS A. A., M. A., p.7). Verder wordt opgemerkt dat uw vrouw bij de DVZ verklaarde dat de bendes aan uw neef vroegen om zich bij hen aan te sluiten en dat hij dat had geweigerd. Van de bewaring van een koffer maakte ze geen melding, een toch wel zeer opvallende vaststelling (vragenlijst CGVS L. De C., B. E., vraag 3.5). Concluderend kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw neef op 2 september 2019 door bendes werd tegengehouden.”

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat M. A. uitdrukkelijk gesteld heeft dat er getuigen aanwezig waren bij het incident en dat de bendeleden hierdoor weerhouden werden om agressiever op te treden, stelt de Raad vast dat M. A. inderdaad met betrekking tot het incident verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS: “Ik gaf geen antwoord en hij deed zijn shirt omhoog en toonde mij zijn geweer. Ik denk dat het was omdat er vele mensen waren, dat hij het er niet uit wou halen (...) Ik denk doordat er vele mensen waren, dat ik geluk heb gehad. Dat het een mirakel was dat hij me niets aandeed. (...) Er waren dus getuigen van? Ja. Mensen die naar school gaan, gaan werken.” (notities PO M. A., p. 6-7). Dat M. A. zo spontaan de nadruk legt op het feit dat er getuigen waren van het incident, en dat dit feitelijk zijn redding was, bevestigt enkel de vaststellingen van de bestreden beslissingen. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat M. A. ook

aan zijn oom, aan wie hij bij thuiskomst na het incident meteen over de gebeurtenissen vertelde (notities PO M. A., p. 6; notities PO N. A., p. 10), zou hebben uitgelegd dat het de aanwezigheid van vele omstaanders was dat hem de kans gaf om ongeschonden het voorval te verlaten. Waar in het verzoekschrift nog wordt geopperd dat het logisch is dat M. A. meer details kan geven over het incident daar hij diegene was die het meemaakte, wijst de Raad er op dat het niet aannemelijk is dat eerste verzoeker en tweede verzoekster zo weinig informatie kunnen geven over één van de zwaarwichtige incidenten die uiteindelijk tot hun vertrek uit El Salvador leidde, indien dit incident daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden. Dit geldt des te meer aangezien ze met M. A. samenwoonden in El Salvador en ook op het moment van de persoonlijke onderhouden in België nog op hetzelfde adres met hem verbleven; en dus ruimschoots de gelegenheid hebben gehad om dit incident met hem te bespreken. Verzoekers stellen ook nog dat het incident van 2 september 2019 niet de vluchtaanleiding vormde en dat het incident van 18 september 2019 ernstiger was, waardoor dit tweede incident overheerst in hun herinneringen. Dit kan echter geen verklaring vormen voor de ontoereikende verklaringen van verzoekers, te meer aangezien het incident van 2 september 2019 toch dermate ernstig werd bevonden door verzoekers dat M. A. besloot zijn studies niet meer verder te zetten (notities M. A., p. 6-8). Verzoekers slagen er dan ook niet in de pertinente opmerkingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen te weerleggen.

Met betrekking tot het feit dat M. A., ondanks het feit dat hij duidelijk bedreigd was geweest door bendeleden die hem hadden meegedeeld zijn adres te kennen (notities PO M. A., p. 6), toch ervoor koos om in zijn eigen huis te verblijven, wordt er overigens in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt dat dit weinig logisch is. De Raad merkt ten overvloede op dat M. A. onnodige risico's nam door na het incident op 2 september 2019 toch ervoor te kiezen om op zijn gewoonlijke woonplaats te verblijven, en dit terwijl – zo blijkt uit het verdere relaas van verzoekers – hij een onderduikadres ter beschikking had bij de tante van eerste verzoeker.

Waar verzoekers nu louter a posteriori aanhalen dat M. A. een inschattingsfout maakte en dat hij sinds jonge leeftijd in contact kwam met bendes waardoor dit voor hem een dagdagelijkse realiteit was, kan dit niet verklaren waarom derde verzoeker op het door de bendeleden gekende adres bleef wonen. Hij besloot immers om zijn studies op te geven om de bendeleden niet meer tegen het lijf te lopen en zich veilig te stellen (notities PO M. A., p. 6 en p. 8), maar bleef in zijn eigen woonst waar de bendeleden hem gemakkelijk konden vinden.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen verder motiveren dat het niet aannemelijk overkomt dat de bendeleden drugs en wapens zouden verstopten bij een persoon die geen bendelid is en niet geneigd is tot samenwerken. M. A. verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS immers dat hij reeds als jongere door bendeleden werd aangemaand om zich bij hen te voegen, maar dat deze bendeleden hadden gemerkt dat hij er niet op in ging (notities PO M. A., p. 12). Dat bendeleden derde verzoeker, die nooit interesse had getoond in het bendeleven en volgens zijn verklaringen sinds 2007 weigerde in te gaan op herhaalde vragen van bendeleden om toe te treden (notities PO M.A., p. 12), op 2 september 2019 dan plots een koffer wapens in de handen zouden proberen duwen, is weinig aannemelijk. Dat de bende, nadat verzoeker bij dit eerste beweerde incident reeds had laten blijken dat hij niet van plan was om mee te werken, dan nogmaals zouden proberen om M. A. en zijn familieleden koffers met verboden goederen te laten bewaren, is ook weinig aannemelijk. De bestreden beslissing stelt verder op goede gronden met betrekking tot het onwaarschijnlijk gehalte van de door derde verzoeker geschetste gang van zaken bij het eerste incident op straat en het tweede incident bij verzoekers thuis het volgende: "Dat bendeleden een koffer vol wapens, een voor hen duur en begeerd goed, zomaar zouden toevertrouwen aan uw neef die zelf geen bendelid zou zijn geweest is op zich al zeer merkwaardig te noemen. Dat ze hem dit bovendien zouden vragen en dat hij hen dit simpelweg weet te weigeren en zomaar kan doorwandelen, is opnieuw een bevreemdende wending te noemen. Men moge verwachten dat de bendes dergelijke weigering niet zomaar tolereren. (...) Dat de bendes wapens en drugs zouden willen verstopten in het huis van iemand die eerder duidelijk zou gemaakt hebben dat hij niet wou samenwerken en aldus niet betrouwbaar is, is verre van logisch te noemen. Ze hadden evenmin enige zekerheid dat de zak of koffer met wapens moeiteloos zou kunnen worden gerecupereerd. Men moge verwachten dat ze dergelijke kostbare goederen verstopten in een huis van iemand die hen welgezind is om zo niet het risico te lopen dat deze goederen zouden verdwijnen of kwijt spelen. In het eerder onwaarschijnlijke geval dat ze zoiets wel zouden doen, lijkt het logisch dat ze dergelijke koffers bovendien op slot zouden doen, wat volgens u niet het geval was (CGVS, p.14)." Verzoekers voeren geen enkel verweer aan in het verzoekschrift met betrekking tot deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier.

De Raad wijst er op dat het aan verzoekers toekomt aan de hand van concrete elementen de motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen en kan slechts vaststellen dat zij hiertoe in gebreke blijven. Betreffende het laatste door hen aangevoerde incident merkt de Raad nog ten overvloede op dat verzoekers na het vertrek van de bendeleden niet zijn gaan kijken in de slaapkamer waar zij de koffers hadden geplaatst (notities PO N. A., p. 14; notities PO B. E., p. 9, notities PO M. A., p. 10), hetgeen een opvallende vaststelling is aangezien verzoekers op dat moment hun spullen nog hebben verzameld om onder te duiken (notities PO N. A., p. 7) en redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoekers de slaapkamer nog zouden betreden, minstens om te kijken wat de bendeleden daar eventueel hadden aangericht of nog achter gelaten. Op basis van het voorgaande concludeert de Raad dat verzoekers de incidenten die tot hun vlucht

uit El Salvador zouden hebben geleid, en met name het feit dat benedeleden hen zouden willen verplichten om wapens en drugs te verstoppert, niet aannemelijk hebben gemaakt.

6.5. Wat het voorgehouden incident betreft waarbij tweede verzoekster op 25 augustus 2019 door benedeleden van MS werd bedreigd, wordt in de bestreden beslissingen vermeld: "Uw vrouw verklaart tijdens haar onderhoud bij het CGVS dat zij op 25 augustus 2019 door twee benedeleden werd aangesproken toen ze zich in een andere wijk van de stad bevond en dat deze haar herkenden als inwoner van een andere wijk en bijgevolg beschuldigden van spionage. Ze verklaart verder dat ze trachtte de volgende dag klacht in te dienen maar dat de politie haar bleef doorverwijzen naar een ander kantoor, waardoor ze uiteindelijk pas op 3 september 2019 klacht zou zijn gaan indienen bij het parket (CGVS L. De C., B. E., p.5). De vaststelling dat ze zich hierover tegenspreekt ondergraft ook dit incident. Zo verklaarde uw vrouw tijdens haar persoonlijk onderhoud bij de DVZ dat ze door twee benedeleden werd tegengehouden op 18 september 2019 en dat zij op 25 augustus 2019 klacht ging indienen bij de politie (vragenlijst CGVS L. De C., B. E., vraag 3.5). Dit is een geheel andere chronologische voorstelling van de gebeurtenissen. Het lijkt eerder uitgesloten dat een werknemer van de DVZ dit fout zou genoteerd hebben, zoals uw vrouw beweert (CGVS L. De C., B. E., p.2 & 6). Men moge verwachten dat ze wel degelijk 26 augustus en/of de volgende dag noteerden, indien uw vrouw dat werkelijk zo verklaard zou hebben. Bovendien geeft uw vrouw zelf aan dat haar verklaringen werden herlezen (CGVS L. De C., B. E., p.6), waardoor ze de mogelijkheid heeft gehad om deze 'fouten' recht te zetten wat ze niet heeft gedaan. Daarnaast wordt opgemerkt dat uw vrouw bij de DVZ verklaarde dat ze op 25 augustus 2019 klacht indiende bij de politie maar geen melding maakte als zouden zij haar klacht niet hebben willen noteren en dat ze dit uiteindelijk op 3 september 2019 bij het parket ging indienen. Men moge verwachten dat ze hier melding van maakte bij de DVZ, indien deze feiten zich werkelijk zouden hebben afgespeeld. Opvallend genoeg zou uw vrouw u over dit incident pas hebben geïnformeerd op 18 november 2019 en niet eerder om u geen stress te bezorgen (CGVS, p.7, 8 & CGVS L. De C., B. E., p.6). Het is weinig aannemelijk dat uw vrouw dergelijke zaken voor u zou achterhouden. Bovendien blijkt uw kennis hieromtrent opnieuw beperkt. U stelt dat ze door twee mannen werd tegengehouden maar kan niet met zekerheid zeggen of deze beide gewapend waren (CGVS, p.17). Concluderend maakt uw vrouw ook niet aannemelijk eenmalig te zijn bedreigd geweest door twee benedeleden."

In het verzoekschrift volharden verzoekers dat de data fout genoteerd werden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en wijzen er op dat verwerende partij zelf de data door elkaar haalt. In dit verband stelt de Raad inderdaad met verzoekers vast dat de vermelding in de bestreden beslissingen dat tweede verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij door twee benedeleden werd tegengehouden op 18 september en op 25 augustus 2019 klacht ging neerleggen op 25 augustus 2019 niet strookt met de inhoud van de vragenlijst CGVS, waar zij liet noteren dat "op 19-08-2019 kregen de benedeleden van MS13 me ook te pakken in de wijk waar het huis van mijn schoonmoeder ligt. (...) Hiervoor ging op 25-08-2019 aangifte doen" (vragenlijst CGVS B.E., punt 5). Ter terechtzitting geeft verwerende partij toe dat de bestreden beslissingen een materiële vergissing bevatten met betrekking tot de datum waarop tweede verzoekster werd tegengehouden, maar stelt dat dit geen afbreuk doet aan de essentie van de overige motivering.

De Raad stelt vast dat uit bovenvermelde vaststellingen met betrekking tot de vragenlijst CGVS evenzeer blijkt dat haar verklaringen over de datum waarop zij door de benedeleden werd bedreigd toen zij haar schoonmoeder ging ophalen niet overeenstemmen met de datum die zij vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud, namelijk 25 augustus 2019 (notities PO B.E., p. 5-6). Dat zij misschien snel praatte tijdens het interview bij de DVZ omdat ze toen nog in paniek was, zoals zij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud, kan niet overtuigen nu zij El Salvador verlieten op 20 november 2019, hun verzoek om internationale bescherming deden op 28 november 2019 en het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken pas op 11 maart 2020 plaatsvond (vragenlijst CGVS B.E.) en er geen aanwijsbare reden is waarom zij op dat ogenblik zodanig in paniek zou geweest zijn dat zij zich van datum zou vergissen. In dit verband stelt de Raad ook vast dat tweede verzoekster uitdrukkelijk verklaart dat haar verklaring bij de DVZ opnieuw werd voorgelezen (notities PO B.E., p. 6) en zij dit blijkbaar niet liet corrigeren. Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat het incident met de bende MS een éénmalig incident betreft. Eerste verzoeker verklaart dat tweede verzoekster eerder een toevallig slachtoffer was : "Die keer noemden ze haar naam niet, ze hielden haar enkel tegen omdat ze een vrouw was in een auto." (notities PO N. A., p. 17). Verzoekster geeft niet aan dat de bende MS haar nog zou gezocht hebben of actueel zou zoeken omdat zij zich in een wijk onder hun controle heeft begeven.

Uit de verklaringen van verzoekers blijkt evenmin dat het incident voor hen een aanleiding vormde om het land te ontvluchten. Na het incident, dat volgens de laatste verklaringen van verzoekster plaatsvond op 25 augustus 2019, verbleef het gezin in hetzelfde huis waar zij altijd hadden gewoond en zetten zij klaarblijkelijk hun dagdagelijkse routine voort. De ernst van dit incident wordt ook gerelativeerd door het feit dat verzoekster ervoor koos om dit niet onmiddellijk aan haar echtgenoot te vertellen. Er kan uit het feit dat verzoekster éénmalig zou zijn bedreigd door twee benedeleden van MS dan ook geen vrees in hoofde van verzoekster of haar familieleden worden afgeleid. Waar verzoekster nog terecht opmerkt dat in de bestreden beslissingen verkeerdelijk wordt vermeld dat zij op 18 november 2019 het incident vertelde aan haar man, terwijl zij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat dit op 18 september 2019 was, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat het om een éénmalig incident ging, dat zij blijkbaar niet ernstig genoeg vond om dit onmiddellijk aan haar echtgenoot te vertellen en dat dit niet de

aanleiding vormde voor hun vertrek uit El Salvador. De vastgestelde materiële vergissingen in de bestreden beslissingen kunnen niet tot een andere conclusie leiden met betrekking tot de door verzoekers voorgehouden vrees voor de bendes in El Salvador.

6.6. Met betrekking tot het afpersingsgeld dat eerste verzoeker verklaart te hebben betaald aan twee bendes, stelt de Raad het volgende vast. Verzoeker diende als ambulante verkoper van medicijnen in de verschillende zones waar hij werkte afpersingsgeld te betalen aan de bende MS en de bende 18.

Dertig verkopers in de associatie van verkopers waarin verzoeker zat betaalden dit. De betaling van vijf dollar aan elke bende gebeurde via de voorzitter van de verkopersassociatie. In december 2018 verklaart verzoeker dat hij plots door een derde bende, de bende Mao Mao, rechtstreeks werd aangesproken en dat zij het dubbele van het afpersingsgeld vroegen. Verzoeker diende hiervoor klacht in. De associatie van verkopers besloot niet meer te verkopen op de plaats waar verzoeker werd afgeperst door de bende Mao Mao en verzoeker verklaart de bendeleden niet meer terug te hebben gezien (notities PO N. A., p. 17-18). In de bestreden beslissingen trekt de commissaris-generaal in twijfel dat verzoeker afpersingsgeld betaalde in volgende bewoordingen: "U verklaart dat de bendes uw baas om geld vroegen en dat u daarom wekelijks vijf dollar diende af te staan aan uw baas. Op een dag, in december 2018, zouden bendeleden u persoonlijk hebben aangesproken met de eis om het bedrag te verdubbelen (CGVS, p. 17). Uw neef blijkt maar weinig op de hoogte te zijn van deze beweerdte afpersingen, waardoor ook de geloofwaardigheid van deze problemen wordt ondermijnd. Hij stelt dat ze geld van u eisten en om meer en meer vroegen, maar kan niet zeggen hoeveel meer het dan zou geworden zijn en wanneer ze dit juist zouden gevraagd hebben. Het juiste bedrag dat u bij een laatste betaling zou hebben afgegeven aan de bende is voor hem ook een onbekend gegeven. Uw neef stelt dat u persoonlijk werd benaderd door bendeleden doch weet hij absoluut niet te zeggen hoe frequent (CGVS A. A., M. A., p. 13). Hoewel uw neef stelt dat u in december 2018 klacht ging indienen weet hij niet te zeggen wanneer u zou zijn aangesproken door bendeleden, hij 'denkt' in 2017 of 2018. Wanneer de laatste keer zou zijn geweest is voor hem ook een raadsel. Hij gaat er verder van uit dat u door de twee heersende bendes werd afgeperst, maar kan opvallend genoeg niet met zekerheid zeggen welke bende u zou afgeperst hebben. Gevraagd of u na de aangifte bij de politie nog afgeperst werd antwoordt uw neef van wel, doch weet hij niet te zeggen of ze u rechtstreeks of via uw baas afpersten (CGVS A. A., M. A., p. 14). Men mag verwachten dat uw neef dergelijke zaken wél weet, te meer omdat hij in al die jaren bij u in huis zou hebben gewoond. Deze vaststelling, en gelet op het feit dat hierboven reeds werd beargumenteerd dat u er niet voor terugdeinst een ongeloofwaardig relaas naar voren te schuiven, ondermijnt uw verklaring als zou u afgeperst en bedreigd zijn geweest door de bendes." In zoverre verzoekers stellen dat eerste verzoeker niet verweten wordt maar wel de neef die hier niet rechtstreeks bij betrokken was en benadrukt dat dergelijke afpersingen dagelijkse kost zijn in El Salvador; kan de Raad niet anders dan vaststellen dat zij met dergelijk betoog niet aantonen dat het onredelijk zou zijn te verwachten dat de neef, die jarenlang bij hen inwoonde minstens op de hoogte zou zijn van bepaalde aspecten, zoals welke bendes afpersingsgeld eisten. Verder stelt de Raad ook vast dat, wat er ook zij van de geloofwaardigheid van eerste verzoekers verklaringen over de afpersingen in het kader van zijn werk, het regelmatig betalen van het afpersingsgeld aan de bendes MS en de bende 18 voor eerste verzoeker op geen enkel moment een aanleiding blijkt te hebben gevormd om zich elders, in El Salvador of in het buitenland, in veiligheid te stellen. Eerste verzoeker verklaart dit afpersingsgeld immers reeds te hebben betaald sinds 2017 (notities PO N. A., p. 17), doch verliet El Salvador pas in november 2019, en dit, op basis van de verklaringen van verzoeker, omwille van problemen die geen verband hielden met het betalen van afpersingsgeld. Verzoeker stelt bovendien de laatste keer het afpersingsgeld te hebben betaald rond 12 september 2019 (notities PO N. A., p. 18). Hij verliet El Salvador meer dan twee maanden later en haalt geen enkel probleem aan dat hij in de tussentijd zou hebben gekend of zou kunnen kennen omdat hij zijn job stopzette en het afpersingsgeld niet meer betaalde aan zijn werkgever. Hierbij dient ook benadrukt te worden dat verzoeker het afpersingsgeld betaalde aan de voorzitter van de verkopersassociatie en dus geen rechtstreeks contact had met bendeleden. Aan de derde bende, de bende Mao Mao, die verzoeker rechtstreeks en éénmalig in december 2018 een hoger bedrag vroeg en waarvoor verzoeker klacht indiende, heeft verzoeker niet betaald aangezien hij niet meer in de betreffende zone ging verkopen en hij de betrokken bendeleden niet meer terug heeft gezien hierdoor (notities PO N. A., p. 18).

Uit voorgaande elementen blijkt dat eerste verzoeker, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij bijdroeg aan het afpersingsgeld dat door de voorzitter van de associatie werd betaald aan bende MS en bende 18, bij terugkeer naar El Salvador geen gegronde vrees dient te koesteren omdat hij in het verleden zou hebben bijgedragen aan het afpersingsgeld dat door de voorzitter van de associatie werd betaald aan de bendes. Eerste verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer zou kunnen geïdentificeerd worden als een persoon die zich verzette tegen de bendes door geen afpersingsgeld meer te betalen nu hij nooit rechtstreeks het geld betaalde aan de bendes en hij, wat de bende Mao Mao betreft, niet meer werd lastiggevallen nadat werd beslist om niet meer in hun zone te verkopen. Verzoekers brengen verder ook geen enkele objectieve informatie aan met betrekking tot het bestaan van de bende Mao Mao, waarvan geen enkele melding wordt gemaakt in de beschikbare landeninformatie, noch het territorium waarin de bende actief zouden zijn. Tweede verzoekster en derde verzoeker maken evenmin aannemelijk dat zij omwille van deze afpersingen waarvan eerste verzoeker beweerdelijk het slachtoffer was, geïdenteerd werden of riskeren geïdenteerd te worden in geval van terugkeer.

Waar verzoekers in het verzoekschrift nog verwijzen naar een persbericht van de Raad met betrekking tot drie arresten inzake afpersing in El Salvador, wijst de Raad er op dat arresten van de Raad geen precedenterwaarde hebben en dat zij verder ook niet aantonen dat de feiten die ten grondslag liggen aan de geciteerde arresten gelijkaardig zijn aan de door hen ingeroepen feiten.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund betreffende de incidenten die aanleiding zouden hebben gegeven tot hun vertrek uit El Salvador.

De andere door verzoekers aangehaalde elementen geven evenmin aanleiding tot de vaststelling van een gegronde vrees voor vervolging.”

De commissaris-generaal oordeelt *in casu* dan ook op goede gronden dat om voormelde redenen evenmin kan worden aangenomen dat er in hoofde van verzoekster elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade omwille van de problemen die haar moeder zou hebben gekend met bendeleden. Door in het verzoekschrift opnieuw te verwijzen naar de door haar ouders aangehaalde vrees voor vervolging omwille van voorgehouden problemen met bendeleden vermag verzoekster geen afbreuk te doen aan de voormelde vaststelling.

3.3.8.2. Verzoekster gaat in het verzoekschrift vervolgens in op het feit dat de commissaris-generaal een vooringenomen positie aanneemt door te stellen dat het relaas van verzoekster identiek is aan dat van haar ouders. Verzoekster gaat vervolgens in op het feit dat zij getuige was van bendegegeweld en stelt dat dit een element is dat losstaat van het asielrelaas van haar ouders. Zij voegt hieraan toe dat zij omwille van haar gender en minderjarigheid een makkelijk doelwit is voor bendes in El Salvador.

Zo verzoekster hekelt dat de commissaris-generaal vooringenomen is, dient erop gewezen dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoekster verwijst naar het feit dat zij getuige was van bendegegeweld, kan worden verwezen naar de bovenstaande pertinente bevindingen in de bestreden beslissing namelijk:

“Verder verklaarde je dat je tot drie keer toe getuige was van schietpartijen in El Salvador (CGVS, p. 8 en 9). Hoewel dit zonder twijfel een grote indruk op jou gemaakt zal hebben, blijkt uit jouw verklaringen nergens dat jij, jouw familieleden of jouw vrienden persoonlijk betrokken waren bij deze schietpartijen (CGVS, p. 8-9). De schietpartijen vonden namelijk plaats tussen bendes onderling of bendes en soldaten (CGVS, p. 8-9).”

Waar verzoekster meent dat zij een makkelijk doelwit is voor bendes in El Salvador kan het volgende worden gesteld. De Raad wijst erop dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van feminicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld van bendeleden. Het UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er zijn gevallen gemeld van huiselijk geweld door bendeleden tegen de vrouwen en andere vrouwelijke leden van hun eigen huishouden. Vrouwen en meisjes in deze situatie zitten vaak in de val omdat elke poging om het geweld te melden of eraan te ontsnappen, henzelf en hun familieleden een verder doelwit maakt van geweld. IDHUCA meldt in zijn verslag over 2020 dat in de eerste helft van 2019 3.138 incidenten van seksueel geweld tegen vrouwen, waarvan 67% tegen minderjarigen, zijn gemeld. Het instituut vervolgt dat dit cijfer eigenlijk met vijf dient vermenigvuldigd te worden om het werkelijk aantal aanrandingen te verkrijgen, daar het grootste gedeelte van de aanrandingen niet gerapporteerd worden (COI Focus 4 juli 2022, p. 20).

Er blijkt echter uit de landeninformatie niet dat vrouwen en meisjes in El Salvador in het algemeen een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR-richtlijnen van maart 2016 worden vrouwen en meisjes met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel, wat maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is. Het risico op vervolging dan wel ernstige schade blijft volgens de UNHCR-richtlijnen evenwel afhankelijk van de individuele omstandigheden van het betrokken meisje of de betrokken vrouw (*“depending on the particular circumstances of the case”*, p. 36-37). Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. Zo meent het UNHCR dat een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes

en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel niet volstaat om in het concrete geval een individueel en objectief risico op ernstige schade vast te stellen.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker om internationale bescherming onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te betogen in het verzoekschrift, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van het UNHCR zelf wordt onderkend (*"may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case"*).

Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador. Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, mag van verzoekster worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt. Verzoekster brengt echter geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van het feit dat zij een minderjarig meisje is, zou worden gevisieerd ingeval van terugkeer naar El Salvador. Daarenboven blijkt uit het voorgaande dat geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeksters ouders voorgehouden vrees voor vervolging vanwege bendeleden. Aldus maakt verzoekster niet concreet aannemelijk dat zij omwille van haar risicoprofiel als minderjarig meisje in El Salvador zal worden gevisieerd.

3.3.8.3. Verzoekster wijst in haar verzoekschrift voorts op het risico bij terugkeer naar haar land van herkomst omwille van de behandeling van terugkeerders, meer bepaald het risico te worden afgeperst. Ze verwijst naar een rapport van Human Rights Watch *"Deported to danger: United States deportation policies expose Salvadorans to death and abuse"* van 5 februari 2020. De commissaris-generaal merkt aangaande dit element pertinent op als volgt:

"Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat je louter en alleen op basis van jouw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Je hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats jouw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop jij jou beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij

een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster brengt geen concreet verweer bij om voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad, benadrukt de Raad dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht.

3.3.8.4. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.8.5. Verzoekster wijst nog op de algemene criminaliteit en onveiligheid in El Salvador. De Raad is evenwel met de commissaris-generaal van oordeel dat hieruit geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid.

In dit verband staat in de aanvullende nota van 3 april 2024 pertinent te lezen als volgt:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) en de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar VRT NWS “62 moorden op 1 dag in El Salvador, parlement roept noodtoestand uit” van 27 maart 2022; Verisk Maplecroft “Latin America hosts over 60% of world’s most crime-stricken cities – Global ranking” van 25 mei 2022; HRW “El Salvador: Broad state of emergency risks abuse” van 29 maart 2022; Amnesty International “El Salvador: violence merits a comprehensive response that respects human rights” van 1 april 2022; GIWPS “Gang violence as armed conflict: a new perspective on El Salvador” van november 2018 en OSAC “El Salvador 2020 Crime & Safety Report” van 31 maart 2020. Verzoekster brengt met de bijgebrachte gedateerde informatie geen nieuwe elementen bij die een ander licht

kunnen werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 3 april 2024 neergelegde aanvullende nota.

3.3.9. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS door een gespecialiseerde *protection officer* werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. Haar moeder is dezelfde dag ook kort gehoord. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.11. Waar verzoekster in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET